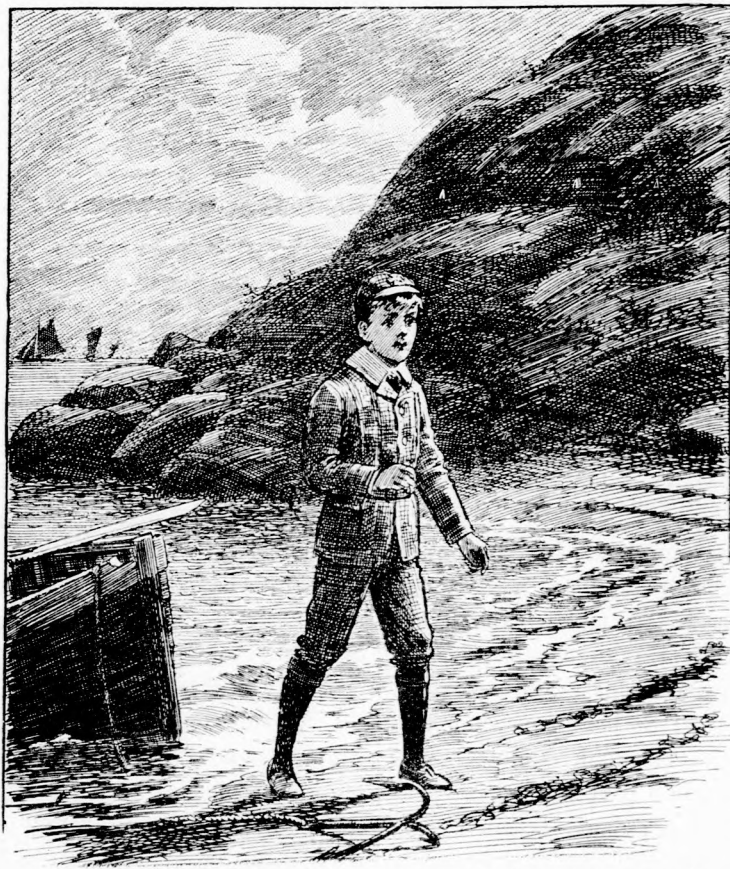

KIS NAP

SIETVE TÁVOZOTT A CSÓNAKTÓL. (Lásd a 226. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 15. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. április 15-én.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MÉG nem is pitymallott, mikor Aladár kilépett az utcára; még csöndes álomban pihent az egész város. Nem köllött félnie, hogy találkozik valakivel. Kissé különösnek, szinte félelmesnek találta a homályba borult, csöndes, néptelen várost: még soha sem járt ilyen időben a házon kívül; de erősen el volt szánva, hogy nem fog félni, azért hát futva indult a folyó felé.

Más akadály nem volt az utjában, csak épp a folyó. De már azt is tudta, hogyan fog átjutni.

— A Hankó csónakja ott van kikötve a parton, Hankó pedig a kunyhóban hál. Nem is szabad tudnia, hogy átkeltem a folyón, elárulna. Átevezek magam is. Csak ott ne lábatlankodjon valaki!

Nem volt ott senki, Hankó mélyen aludt a kunyhóban.

— Kedvez a szerencse! Mindjárt oda át leszek.

Olyan nagyon mindjárt biz' nem volt oda át, sőt sokkal bajosabban, mint ahogy előre elgondolta. Értett ugyan valamieskét az evezéshez, mert Hankó egyszer-másszor megengedte, hogy próbálgassa, mikor együtt ültek a csónakban; de bezzeg máskép volt az most, hogy egymagának köllött boldogulnia. Eleinte, míg a part közelében csöndes vizen lengett a csónak, lassan ugyan, de hiba nélkül haladt; amint azonban a folyó közepe tájára ért, hirtelen meggyült a baja, mert a víz erős sodra sebesen ragadni kezdte a csónakot. Erőlködött Aladár, de csak az lett belőle, hogy a víz ereje kiütötte a kezéből az evezőt. Jó sze-

rencse, hogy maga is utána nem bukott. A csónak pedig ide-oda forogva és veszedelmesen himbálózva uszott gyorsan lefelé a folyó közepén.

Aladár nagymester, mi tagadás, megszeppent. Olyan formát érzett, mint mikor a ló ragadta el. Miként a lovat, a csónakot sem bírja kormányozni; csak hogy a ló tudta, hová rohan, ellenben a csónakot ez a veszedelmes víz ragadja és ha itt lódul ki, nem száraz földre esik, hanem bizonyos halálba. Mit tegyen?

Volt a csónakban másik evező is, azt fölkapta, de az evezést nem merte megpróbálni. Eszébe jutott azonban valami, amit Hankó többször produkált: hogy evezés nélkül is át lehet a tulsó partra jutni, ha úgy kormányozzák a csónakot, hogy ez kissé ferdén orrával az elhagyott partnak fordítva lebeg a vizen. Kissé hosszan tart ugyan, de a víz sodra lassanként maga tolja ki a csónakot a másik part közelébe.

Ez sem volt könnyű feladat, de valahogy mégis sikerült; a csónak messzire leuszott ugyan, de mind-inkább közeledett a tulsó parthoz. Végre csöndes, sekély vízre jutott s innen Aladár hamar kievezett, partra ugrott s a vas lánczal jól megerősítette a csónakot.

— A jó Hankó keresni fogja a csónakját . . . sajnálom, de nem segíthetek rajta. Majd megtalálják . . . bizonyosan vissza kapja nemsokára.

Sietve távozott a csónaktól (Lásd a képet a czimlapon.) ámbár semmi veszedelem sem fenyegette, hogy meglátja valaki; de mint ha bensőleg nyugtalanította volna egy alkalmatlan gondolat . . . Ha a csónakot nem találják meg egy-hamar, vagy nem viszik a helyére vissza, még tán bizony baja is lesz

annak a jó Hankónak, aki pedig mindenkor olyan szives volt hozzá. Ezt az alkalmatlan gondolatot azonban hamar kiverte a fejéből, kivált hogy nagyon jó helyre bukkant ki az országútra: éppen oda, ahol a gyalog ösvény elágazott a hegyekbe.

— Ez már jó szerencse! Ha időbe telt is az átkelés, megnyertem azt, hogy nagy darabon nem köll gyalogolnom. Hamar ott leszek, mert szaporán mehetek, nem olyan czammogva, mint amikor Irmuska velem van.

Inkább futott, mint ment s valóban hamar el is jutott a vár-romhoz. Mikor a sötét, boltozatos kapu alá lépett, zugva röppent el valami a füle mellett, úgy hogy meghökkenve állt meg; egy pillanattal később már ijedten föl is kiáltott és menekülni készült, mert most már az arcába csapott valami vagy valaki. De amint kiért a kapu alól, kissé megnyugodott; sőt még röstelte is a szepegését.

— Ugyan volt mitől megijednem! Hiszen csak denevér... Az sok tanyázhat ilyen ócska romok közt. Hozzá köll szoknom, ha itt akarok élni.

Most már bátrabban hatolt be. A vár magas falai közt még majd nem sötét éj uralkodott, de Aladár már jól tudta a járást és hamar eljutott a kis udvarba, ahol a Kánya uram szobácskája volt. Tétovázás nélkül zörgette meg az ablakot.

A zörgetésre mérges ugatás felelt a szobából, a Kóczoska kaffogása; aztán még sokkal mérgesebb kiáltás, a vár urának a hangja:

— Ki jár itt? Mit akar?

— Én vagyok... Aladár... aki tegnapelőtt is itt jártam... aki a Kóczoskát megmentettem.

Kóczoska bizonyosan ráismert jó barátjának a hangjára, mert abba hagyta az ugatást és nyilván mentül hamarabb ki szeretett volna jutni hozzá, mert az ajtót kaparászta; a Kánya uram hangja azonban csöppet sem szólt szelidebben, mikor újra kérdé:

— Mit botorkál itt éjszakának idején? Mi keresni valója itt? Soha ilyen garázda, vásott ficzkót!

Ez nem nagyon biztató fogadás volt, de Aladár vigasztalást lelt abban, hogy ugyan-ekkor már nyikorgott a kulcs a zárlóban, gyertya-világ is szűrődött át az ablakon. A vár ura tehát, ha dörmög is, még is csak ajtót nyit.

Ki is jött Kánya uram, gyertyával a kezében, de olyan mord képpel és olyan villogó szemekkel, hogy Aladár nagymesternek bizony-bizony a lába szárába szökött a bátorsága. Hát még mikor a vár ura ráförmedt:

— No, hát mit akar?

— Én... én... kérem szépen... számkivetett vagyok... bujdosó lovag...

— Micsoda bolondos fecsegés ez? Menj Isten hírével haza! (Lásd a képet a 229. lapon.)

— Ó... kérem, engedjen itt maradnom!...

A kis Kóczoska sokkal szivesebben látta az éjjeli vendéget. Örvendezve ugrált reá és vigan kaffogva hízeltetett barátjának. De Kánya uramat ez csak még inkább bosszantotta.

— Csiba te! Még fölverik szegény Boriskát az álmából! Ki hallott már ilyet? Kizavarni éjjeli nyugodalmából a békeséges embert!

— Majd jóvá teszem sokorosan . . . segíteni fogok az éjjeli munkájában, a kincs-ásásban.

— Nincs szükségem segítségre, megtalálom magam is. Éppen az imént kerültem vissza, fáradt vagyok, aludni akarok. Hát egy-kettő, mars!

És jó maga már fordult befelé a szobába. Még egy pillanat és faképnél hagyja a számkivetett lovagot.

Ekkor azonban jó ötlete támadt Aladárnak. Már nem annyira könyörgőleg, hanem inkább szemre-hányóan mondá:

— No, hát csak nem úgy van most, mint volt régen. Az ön ősei, Sólyomvár hajdani nemes urai bizonyosan nem utasították el a vándort, aki éjnek idején hajlékot kért.

Kánya uram meghökkenve bámult vendégére, aztán kelletlenül mondá:

— Jól van, no. Jőjjön be!

Bementek. Kánya uram becsukta az ajtót. Aladár egy-előre meg volt ennyi sikerrel elégedve, bár nem sokáig örülhetett neki, mert a vár mogorva ura így szólt:

— Fogadni mernék, hogy valami rossz fát tett a tüzre, ugy-e? Megszökött az iskolából, a büntetés elől, mi? No hiszen, volnék csak én a professzora . . . majd meg-tánczoltatnám!

Aladár jónak látta, hogy ezt a fogas kérdezősködést ne hallja és inkább Kóczoskával foglal kozzék, azután pedig furfangosan így szóljon:

— Kizavartam az álmából, hát most nem szeretném még továbbra is megszakítani a nyugvását. Bizony magam is fáradt vagyok . . . én is lefekszem, ha megengedi.

— Hogy megengedem-é? De sőt kívánom, hogy csöndesen és nyugodtan legyen, ne zavarja az álmomat.

— Dehogy zavarom! Csak . . . izé . . . hová feküdjem?

— Akár hova a földre. Ágygyal nem szolgálhatok . . . Majd lesz nem sokára száz vendégnek is ágya a vár-kastélyomban . . . Addig pedig fogja ezt a pokróczot és takarózzék vele, vagy feküdjön rá, ahogy jobban tetszik.

A sarokban álló rozoga ágyról lekapott egy vásott pokróczot és oda dobta Aladárnak, ő maga pedig azon módon ruhástul az ágyra feküdt. Aladár kissé tétován állt ott. Mi tagadás, nem volt nagyon kecsesgató, hogy a kemény földön fekvő pihenjen. Még soha sem próbálta. Kánya uram pedig, ha igazi vendég-szerető nemes ur, átengedhette volna az ágyát a vendégnek; de nem csak hogy ez nem járt még az esze ágában sem, hanem éppenséggel nem szíves házi gazda módjára így rivalt rá vendégére:

— No, egymás után! Feküdjön le, aztán csönd legyen! És hortyogni ne próbáljon, mert akkor ezzel a bottal simogatom meg. Egy-kettő! Nem adják ingyen a gyertyát.

Már ekkor el is fujta.

Aladár rá feküdt a pokróczra, hogy a kemény föld ne törje annyira a testét. Takarója nem volt, de meleg nyári éjjel ez nem baj. Ettől még bizvást alhatott volna, ha nem is oly kényelmesen, mint otthoni jó ágyában, mely most, akarta nem akarta, eszébe jutott. Hja, de a számkivetett bujdosó nem lehet válogatós, alszik ahol és ahogy tud.

Aludt volna Aladár a vásott pokróczon is, mert fáradt volt és otthon igazában le sem feküdt. De alig hogy most behunyta a szemét, arra riadt föl, hogy Kánya uram hatalmasan hortyog, majd meg sohajtoz, nyög, végre beszél is álmában.

— Itt van...! Megvan!... Itt a kincs...
arany... arany! Az enyém... mind az enyém!

Talán a saját alva-beszédétől aztán föl-
ébredt és mérgesen kiáltá:

— No, megugrott diák urfi, alszik már?

— Még nem tudtam elaludni.

— Ugy kell! Én sem tudok többé el-
aludni. Kiverte az álmot a szememből.

MENJEN ISTEN HIRÉVEL HAZA! (Lásd a 227. lapon.)

Szörnyőség ez! Éjszakának idején fölverni
az embert!

A mérges kis ember azt hitte, hogy nem
aludt. És e zsörtölődése után néhány percz-

cel már ismét mély álomba merült, újra
hortyogott, nyögött, sohajtott, motyogott a
kincsről, aranyról, aztán megint föltrezent
s mérgesen rátámadt a fiura, hogy miatta

nem tud aludni. Hát ez így bizony keserves pihenés volt és oda künn már rég fölkelhetett a nap, mikor a szegény nagymester végre, teljesen elcsigázva, mély kábult álomba merült. Talán az egész napot át-aludta volna, de alig hogy egy órát pihent ilyen módon, már véget ért a boldogsága. Arra riad föl, hogy valaki bottal ugyancsak érezhetően bökdösi.

— Talpra már, no! kiáltá egy nyers hang.

Aladár csak nagy nehezen bírta szemeiből az álmot kidörzsölni. Kánya uram állt ellőtte s rázogatta, bökdöste.

— Még szeretnék aludni, szólt Aladár. Hiszen ráérek.

— Nem ér rá. Azt mondta, hogy segíteni akar a munkában. No, hát megpróbáljuk. Ilyenkor nem szoktam ásogatni, de most látni akarom, hasznát vehetem-e az urfnak? Hát csak talpra szaporán és fogja ezt az ásót, meg a kapát, meg ezt a csákányt! Megyünk rögtön.

Ennek hallatára nyomban elmúlt Aladárnak az álomossága. Hogy ne?... mikor azonnal eljut oda, ahol a kincs fog elő kerülni!

Talpra ugrott hát, még pedig nagyon szívesen.

(Folytatása következik.)

HIU LINKA.

— A »Kis Lap« színes műmelléklete. —

ÜNNEP lesz, nagy ünnep, husvéti szent ünnep. Örül neki ifju, öreg; és hogy Linka is örül, az nagyon természetes.

Csak hogy neki külön oka is van, amiért oly nagyon örül.

— Elkészült az új ruhám, én leszek a legszebb a nagy oszonnánál ünnep első napján. Jaj, hogy fognak irigyelni!

A nagymama hívta össze mind a leányokat és a fiukat az egész atyafiságból. Ünnep-

lőbe öltöztek mind, az bizonyos; de hogy olyan szép új ruhája egyiknek sem lesz mint Linkának, az még a bizonyosnál is bizonyosabb.

El is dicsekedett vele jó előre mindenfelé; és hogy ne lett volna nagy az öröme, mikor már a pusztá hírére is irigykedtek. Hát még ha meglátják!

Otthon legjobb szerette volna minden nap fölpróbálni azt a gyönyörű új ruhát, de a mama nem engedte; sőt bizony majdnem dorgáló szavakat mondott, hogy ruhát, czifraságot nem kell tulontul becsülni, sem vele kérkedni.

No de végre megjött a nagy nap, felölthette Linka az új ruhát. De gyönyörködött is benne és saját magában! Nem tudott betelni saját képének a bámulásával; ott ugrált, pukkedlizett a tükör előtt, mignem egyszerre csak ó jaj!... szörnyű, rettenetes!... Megfeledkezett a nagy mosdótálról, mely ott volt a földön. Éppen javában mondogatta:

— De szép vagyok! Én leszek a legszebb!

S amint hátrább lépett, hogy még jobban lássa magát zsupsz!... hanyatt vágódott, bele a szappanos vízbe.

Akkorát visitott, hogy az egész ház össze futott. Azt hitték, halálos veszedelem érte.

— No, hiszen nincsen semmi bajod, nem is ütötted meg magadat nagyon.

Nem ám, de a szép új ruha! Pocsékká ázott. És segíteni sem lehet, mert hiszen már indulni kell. Keservesen sirt a hiu Linka, mert nem volt más választása, mint vagy otthon maradni, vagy gyorsan felöltöni egyik ócska ruháját. Nehéz volt a választás, de végre, busan sohajtozva, mégis csak bele bujt az ócskába.

Hosszu képpel, fanyar kedvvel indult a nagy oszonnára. A mama pedig így vigasztalta:

— Nincsen semmi baj, sőt jól történt. A ruhát majd rendbe hozzuk, te pedig megtanultad, hogy a hiu tetszelgő épp a hiusága révén lakol.

ANITA.

(Képpel a 233. lapon.)

Anita, kis Anita,
Dundi, aranyos baba;
Nem köll neki már segítség —
Székre is föláll maga.

Áll is ott a széken
Biztosan, merészen —
Talán bizony, jaj Istenkém,
Ugrásra is készen.

Édes, drága csöppem,
Onnan le ne szökkenj!
Már csupán e gondolatra
Anyád szive döbben.

Mert hiszen anyácskád
Aggódva vigyáz rád —
Benned leli életének
Minden boldogságát.

Ajkad mosolyogjon,
Szög hajad lobogjon,
Két szemecskéd mint a csillag
Eppen úgy ragyogjon.

Ha így látná képed,
Ha így látna téged,
Kinek, míg élt, te szereztél
Édes üdvösséget! . . .

A magasból néz le
Erre a kis képre . . .
Csókjaival hogy borítsa,
Küldjük fel az égbe!

A NÉGY NEMTŐ.

— Ó-görög rege. —

Z Olympus magaslatán trónolt a hatalmas Zeus (az ó-kori görögök hite szerint a fő-fő isten). Im azonban a nemtők közül, kiket a földön élő emberek dolgainak vezetésére rendelt, hárman panasszal járul-

tak eléje. Igazában négyen jöttek, de a negyediket inkább csak úgy vonszolták maguk után.

— Itélj közöttünk, ó hatalmas Zeus! mondták a panaszosok. Mi hárman tudjuk, hogy mi vagyunk a leghatalmasabb nemtők, csak abban nem tudunk megegyezni, hármunk közül kit illet az elsőség: melyikünk az, aki legboldogabbá teszi az embert. Ezt a negyedik társunkat kértük meg, döntse el a kérdést, mert ő eddig nagyon igazságos hirben állt. De, ó a ravasz! . . . most azt tette meg, hogy mind-hármunk fölött állónak, leg-is-legelsőnek saját magát mondotta ki.

Mosolyogva szólt Zeus:

— Mondja el kiki, amit a maga javára tud.

Erre elő lépett az egyik. Csupa fény, vakító ragyogás volt, a tekintete kevély, a beszéde gögös.

— Én a *Gazdagság* vagyok. Engem áhit, utánam törekszik minden ember s nincs nyugodalma mind-haláláig, hogy elérjen. Én vagyok hát a legelső és legfontosabb, aki nélkül ember boldog nem lehet.

Szólt aztán a második. Vidám volt ez és mosolygó, csupa derü sugárzott le róla.

— Könnyen bebizonyíthatom, hogy én vagyok az első és legfontosabb: az *Élvezet*. Töri magát az ember kincs és gazdagság után, igaz; de miért? Azért, hogy örömet, élvezetet szerezzen magának vele. Kincs és gazdagság tehát csak arra való, hogy nekem szolgáljon.

Most a harmadik lépett elő. Izmos volt, csak úgy duzzadt az erőből.

— Nagyon tévedtek mind a ketten. A legelső, legfontosabb én vagyok: az *Egészség*. Hasztalan minden kincs, hiába kínálkozik

minden élvezet az embernek, boldog nem lehet, ha én nem vagyok vele. Csak én teszem lehetővé, hogy örömét lelje gazdagságban, élvezetekben.

Ekkor Zeus a negyedikhez fordult, aki szerényen álldogált ott.

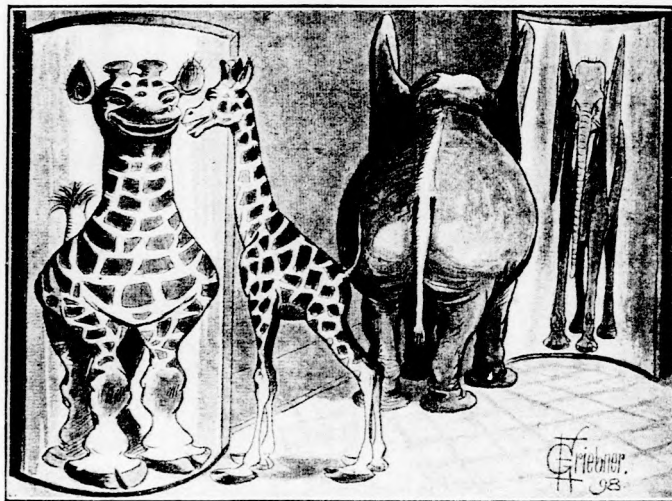
— No's, hát te miért tartod mind-háromnál különbnak magadat?

— A dicsekvés nem szokásom, ó Zeus, de az igazságtól sem térhetek el. Egyiköket sem vallhatom magamnál előbbre valónak. Mert nem hogy egyikök, hanem mind-hárman: Gazdagság, Élvzet, Egészség együtt lehetnek az embernél, de az az ember még sem lesz boldog, nem lesz egyetlen nyugodalmas pillanata, egyetlen igazán elégedett napja, ha én nem vagyok vele. Míg ha én vele vagyok, nyugodt és boldog lesz, bár mind-hárman távol maradnak tőle. Mert én vagyok a *Jó lelkiismeret*.

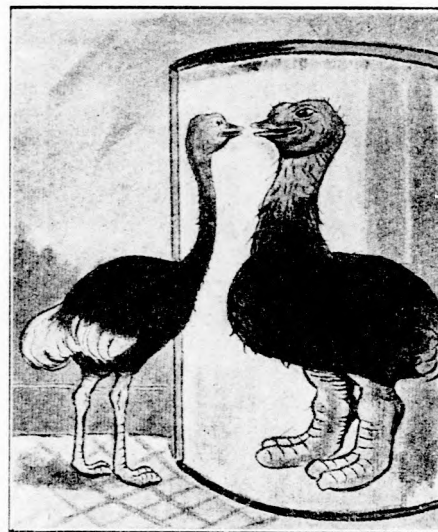
Komoly tekintettel bólintott Zeus.

— Ugy vagyon, amint mondtad. Téged illet az elsőség mind a többiek fölött.

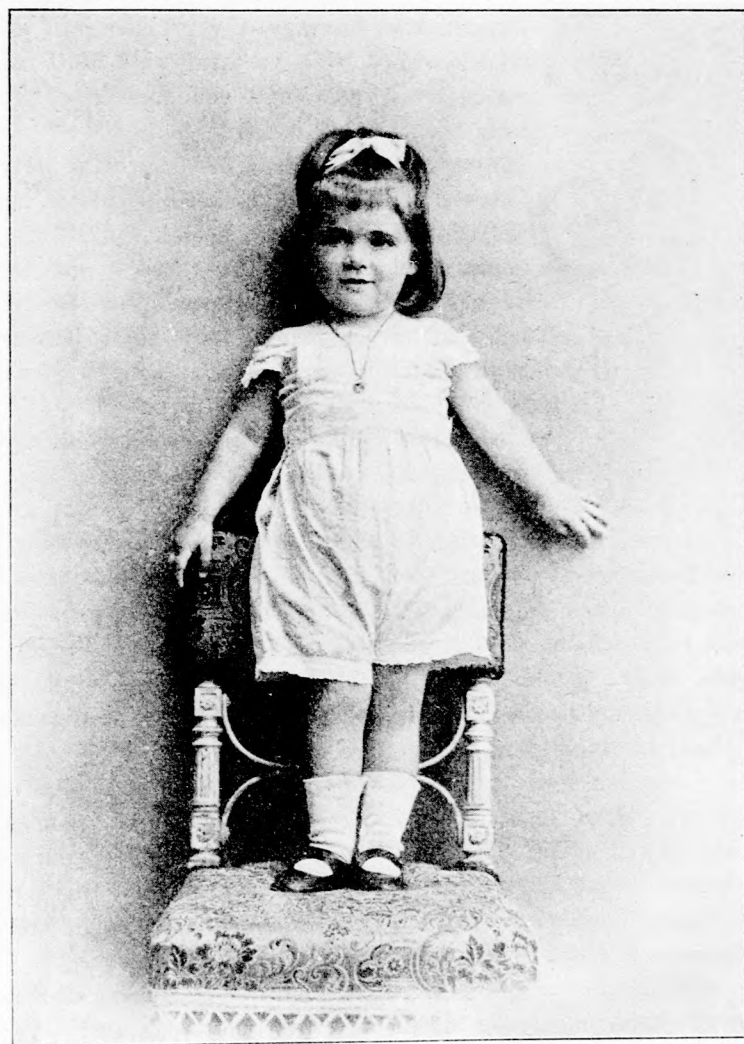
A DOMBORU ÉS HOMORU TÜKÖR CSODÁI.

*A zsiráf, a karsu, vékony,
Egyszerre milyen hizékony!
Míg az elefánt, a vastag,
Mégvékonyodott ugyancsak!*

*A struccz-madár is meglöbөн...
Mivé hizott a tükörben!*

ANITA. (Lásd a 231. lapon.)

MEGMUTATOM ÉN!

— Beszélyke. —

ELEGET látta télen is, nyáron is, járt is rajta akár hányszor — mégis oly vágyódással nézett Gabi oda a sziget felé, mint ha ez legalább is valami csoda tündér-sziget volna az Operenciás

tenger közepén. Pedig az a tavaeska, ott a nagy kert legvégén, ha nem volt is éppen, egészen kicsike sem, abban mégis hasonlított a tengerhez, hogy egy kis víz volt benne; azon az apró szigeten pedig, jól tudta Gabi: egyéb sincs, mint egy lugas-forma pihenő hely.

Sokszor járt ott. Mikor a karácsonyi szünetre tért haza az iskolából, a tó keményen be volt fagyva, vigan koresolyáztak rajta Magduskával, a hugával és Elekkel, a jogász bátyjukkal. A nyári nagy vakációban pedig csónakáztak a tavon és a szigeti lugasba tértek be pihenőre és ozsonára.

Most a husvéti kurta szüneten volt Gabi otthon s vigan játszogatótt Magduskával.

— Holnap megjön Elek is Budapestről, szólt a leányka. Akkor majd csónakázunk, elmegyünk a szigetre.

— No bizony! Miért köllene azzal várunk, míg Elek megjön? Tudok én evezni!

— Meghiszem. De azt is tudom, hogy apácska csak akkor enged csónakba ülnünk, ha vagy ő, vagy Elek van velünk.

— Az tavaly volt. Most már bizonyosan nem ugy gondolkozik apácska. Mindjárt meg is kérdezem.

A kérdezősködés balul ütött ki. Apácska nagyon kereken kijelentette, hogy Gabi urfit még most is csak éppen olyan szeleburdi kis diáknak tartja, mint tavaly nyáron; következésképen most sem lehet rábizni a csónakot, mert bajba keveredne a vizen. A tó pedig elég mély, hogy uszni nem tudó gyerek bele fuljon.

— A csónakázással megvárjátok Eleket, punktum!

Gabinak nagyon leestett az álla és mint már többször, most is olyan formát gondolt, hogy apácskának bizony nincs igaza. És mert eképen egyelőre tilalmas helylyé lett a kis sziget, azért tekintgetett feléje oly vágyakozva, amint séta közben a tavaeskához ért a szép tavaszi nap reggelén.

A csónak ott lengett a partnál de ó!... azok a fortélyos apák mindenre gonolnak, még arra is, hogy a garabonczás diák olyat is megtesz, ami tiltva van. Lánczczal volt a csónak a czölöphöz erősítve, a láncz pedig lakattal lecsukva.

— Csak elszabadíthatnám a csónakot, majd megmutatnám én!

Hát legalább így ringatódzott a csónakban. Egyszerre csak észre vett valamit. A vastag szeg, mellyel a láncz vége a csónak orrába volt kapcsolva, ide-oda mozgott. Meglazult. Talán bizony ki is lehetne huzni onnan!... akkor elszabadul a csónak

Ki biz' azt. Egy kis erőlködéssel ugyan, de sikerült. A láncz a czölöpön lógva maradt, a csónak szabadon lengett.

— Nagyszerű! ujjongott Gabi. Most már megmutatom én! Átvezetek a szigetre ... apácskának nem szükséges tudnia ... majd ha vissza tértem, vissza erősítem a lánczot a csónak orrába. De Magduska és Elek látni fogják, hogy nincs igaza apácskának. Meg is tréfálom őket ... keresni fogom a tollkésemet és mikor majd a szigetre jöväünk, ott lesz a padon. Elhiszik ám, hogy itt jártam.

Ezalatt már javában evezett. A csöndes kis vizen ez nem volt nehéz feladat, s alig telt bele néhány perc, már elérte Gabi a szigetet. Diadalmasan ugrott ki a partra.

— Haha! Itt vagyok ugy-e? Föl nem fordultam, a vízbe sem fultam. Megmutatom én, hogy rám lehet bizni a csónakot.

Már indult a lugas felé, de eszébe jutott valami.

— Igaz a! Ki kell kötni a csónakot... de mivel? A láncza ott maradt a tulsó parton. No kihuzom a partra és ...

De amint megfordult, torkán akadt a szó. Hogy láncz nincs, amivel megkösse a csónakot, az még kisebbik hiba. De hát csónak sem volt már, amelyet megkössön!

Amint kiszállt, szele-burdi módon nem fogta meg mindjárt a csónakot, az evezéstől megmozgatott víz tehát azonnal elsodorta a könnyü jószágot a parttól. Mire Gabi ijedten oda futott, már nem érhetette el. S a csónak szépen lassan egyre megszébbre uszott lefelé.

Ejnye no! Ez már öreg hiba. Nincs mód, hogy vissza kaparítsa a csónakot, e nélkül pedig itt reked a szigeten. Nagyon

szép hely, nagyon kedves hely, de nem hosszú időre, különösen pedig nem az ebéd idején, mely már közeledik. Mit csináljon? Segítségért kiáltozzon? Szörnyen csufot vall ... Talán jobb lesz várni. Valaki majd csak vetődik erre, aki megsegíti úgy, hogy otthon meg ne tudják.

Tehát várt. De ugyan hiába, mert nem volt azon a tájon senkinek se dolga. Az ebéd ideje már el is mult, mamáék bizonyosan kerestetik, de azt nem gondolhatják, hogy rabul van a szigeten. Már-már mégis csak kiáltozni kell. Ha valaki közel jár, majd csak meghallja. Szégyen lesz ugyan a vége, de már hiába. Csak nem halhat éhen ezen a hitvány pusztaszigeten! Minek is vágyódott ide!

Kiáltozott, ahogy csak kifért a torkán. Szinte lehetetlennek hitte, hogy egészen a házig ne legyen hallható a hatalmas kiáltozása. Végre berekedt, abba kellett hagynia. Jönni pedig nem jött senki. Most már nem tréfa a dolog. Esteledni kezd ... itt töltse az éjt étlen-szomjan? Még hüvös is az éjszaka. Ez már mégis gonosz állapot! És úgy lesz, itt reked, ha csak át nem uszik a vizen; de uszni nem tud, hát szó sem lehet menekülésről.

Persze hogy minden tréfás terve rég elpárolgott, a nagy hetvenkedő kedvet is mint ha sóha sem ismerte volna. Remegve, csüggedten, tehetetlenül vetette magát a földre és, már ha szégyen is vitéz diákleánynek, de bizony sirdogált. Sirt, és nagyon el volt keseredve apjára, anyjára, hugocskájára. Miért nem keresik? Miért hagyják elveszni? Mert hiszen itt okvetlenül elpusztul!

Dehogy! Szó sem lehetett róla. Este felé egyszerre csak beszédet hall a tulsó

parton. Nem sokára elő bukkant az apa, a Miska kocsissal. Csöppet sem siettek, csöppet sem csodálkoztak. Miska beuszott a vízbe, megfogta a csónakot és kitolta a szigetre.

— Szálljon be, urfi! Már későre jár az idő.

Átevezett vele és Gabi szégyenkezve állt meg apja előtt. De ez nem igen dorgálta. Mert hát mi sült ki?

— No's, barátocskám, megelégeted? Halottuk a kiáltásodat. Én magam jöttem ide, messziről megláttalak és láttam a csónakot is. Tudtam, hányat ütött az óra. Hát büntetésül elég volt az egész napi böjt és szepesség. Gyere no, buksi! Ugy gondolom, a vacsora jól fog esni.

De mennyire! Hanem azt a hetvenkedést nem hallották tőle többé, hogy:

— Majd megmutatom én!

A TAVASZ.

— Irta *Sarolta* néni. —

— Tram-tam-tam! Tram-tam-taram-tam! Adatik tudtára mindenkinek, hogy fölséges királynőnk holnap fogad! Akinek valami kérése vagy panasa van, jelenjen meg az ő fölséges színe előtt!

Igy kürtölte ezt és kiáltotta harsány hangon Tündér-ország kis dobosa.

Lett öröm erre a hirre! Valamerre a kis hirnök elhaladt, csoportokban vitatkoztak, vagy örvendve beszélgettek a tündérek. A legtöbbnek volt valami ohajtása, melynek teljesültét a holnapi naptól remélte.

Más nap már korán reggel ott tolongtak a királyi palota előtt, várva, hogy a kapuk feltáruljanak és ők a királynőjük színe előtt megjelenhessenek.

— Nini, te is itt vagy? szólt egy cifra kakadu egy szerény kis szürke madárhoz, aki félénken huzódott meg egy oszlop mögött. Csak nem képzeled, hogy téged is bebocsássonak a tündér-királynő színe elé?

— Miért ne? kérdé amaz. Ugy hallottam tegnap, hogy akinek panasa van, az megjelenhet a királynő előtt.

— De csak hetykén beszélsz! Kiváncsi vagyok, valjon bátorságod nem-é fog cserben hagyni oda benn? Aztán mi panaszod is lehetne neked?

— Azt nem kötöm mindenkinek az orrára! volt a válasz.

Csinos veszekedés fejlődhetett volna, ha a kapus az ajtókat fel nem tárja, és a várakozókat fel nem szólítja, hogy csendben, rendben vonuljanak a csarnokba.

Egyszerre elnémult minden hang, és a várakozók örvendve lépkedtek befelé.

A fogadó-teremben aranyos trónján, fején gyémánt koronával ült a tündér-királynő, körül véve udvar-hölgyeitől:

— Jőjjön, akinek valami kérése van! szólt a királynő.

Az ajtón-álló most egyenkint vezette be a kérelmezőket.

Vége-hossza nem volt a sok kérésnek! A jóságos királynő mosollyal ajakán teljesíté a szerény kívánságokat, vagy pedig szigoruan feddé meg azokat, akik szerénytelen vágyakat nyilvánítottak.

— Jőjjön, akinek panaszja van!

Az ajtón-álló most egy szerény kis szürke madárkát bocsátott a királynő elé.

A királynő nyájasan tekintett rá.

— Mi a panaszod, kis madárka?

— Oh, fölséges királynő! Féltve jelentem meg előtted én, a szürke madárka. De ismert jóságod bátorságot öntött szívembe. Nagy a mi nyomoruságunk, és bár merre néztem körül társaim között, csak is bűt és bánatot találtam. Ó, segíts mi rajtunk a te nagy kegyelmedben!

— Mondjad el a bánat okát s azt, hogy miképen segíthetek rajtatok?

— Tél apó ebben az évben nagyon szigoruan uralkodik. Hó és fagy borít min-

dent már hónapok óta. A zord szelek elől alig tudtunk egy-egy zugocskában védelmet találni. Sokan közülünk elvesztek a hidegtől. Hát még az éhség hogyan kinzott! De voltak könyörületes gyermekek, akik morzsát szórtak elénk, és közülünk sokat mentettek meg az éhen-halástól. De már meleg hajlékot nem adhattak nekünk, pedig tudom, szívesen megtették volna azt is! Ehhez a szivességükhöz nem is mertünk volna folyamodni.

— Azt már magam is elhiszem, szólt a királynő; de csak folytasd!

— Türelmesen vártunk, ó királynóm, mert tudjuk, hogy Tél apó uralma nem tart örökké; és bár mennyire haragudjon is, egyszer mégis csak vége lesz. És most régen várjuk már a Tavaszt, de mind hiába! Tél apó dul-ful. Minden bimbót, amely kíváncsian dugja ki fejecskéjét, kegyetlenül von be hóval és faggal. És a Tavasz mind késik. Nem fordul felénk mosolygó arczával, pedig már epedve várjuk.

— Hallottad ezt Tavasz? kérde a királynő, egyik udvar-hölgye felé fordulva. Mi a mentséged?

— Fölség, szólt a Tavasz, a királynő előtt mélyen meghajolva: elhidd, nem rajtam mult, hogy ezen a kis madárkán segítve nincsen. A mult héten is, hogy a földre lenéztem, fölkerestem az én tavalyi kedveskéimet. A kicsi Sárka az ő pisze orrocskáját az ablak-üveghez lapitva, vágyón nézett az égbolt felé, mint ha azt lesné. a borult eget mikor váltja fel fénylő nap-sugár? Az édes kis Zolti az ő vessző-paripáját toporzékoltatta a szobákban, egyre kérve édes anyját, engedje az udvaron lovagolni, míg a nagyobbik a Márta, fájón sóhajtott fel: »Mikor jössz már meg, ara-

nyos Tavasz?» — Nem tudtam kívánságuknak ellenállni és elküldtem hozzájuk a langy szellőt és hóvirágot, hogy hirdessék jövetelemet. Láttad volna ó királynóm, mekkora öröm volt minden felé! A gyermekek ugráltak, játszottak az édes napsugárban. Ó, de örömük rövid ideig tartott! Tél apó nagyon megharagudott és zord északi szelét küldte kis hirnökeim elé. Az én szegény kis szellőm ijedten menekült vissza hozzám: de apróka virágaim hóban-fagyban vesztek el!

— És miért nem kezdted újra a hadjáratot Tél apó ellen? Indulj el kíséreteddel! Tél apónak engednie kell! szolt a királynő szigoruan. Vigy örömet, vigságot magaddal! Hadd örüljön a gyermek s a felnött a napsugárnak, virág illatának, madár dalának! Te pedig, kicsi madár, szállj vissza társaidhoz és vigasztald meg őket!

Elszállott a Tavasz, kíséretében a meleg napsugárral, hóvirággal, ibolyával. Valamerre szállt, rügyezett fa, bokor. A folyók és tavak felszabadultak bilincsük alól és a madarak boldog csicsérgéssel köszöntötték.

Minden, minden örült] az ő eljövetelének, mert napról-napra mind-nagyobb tért hódított, és Tél apó már alig talált egy kis helyet, ahol meghuzhassa magát. Végre egy hegyi patak partján pihent meg, mogorván össze huzva magát.

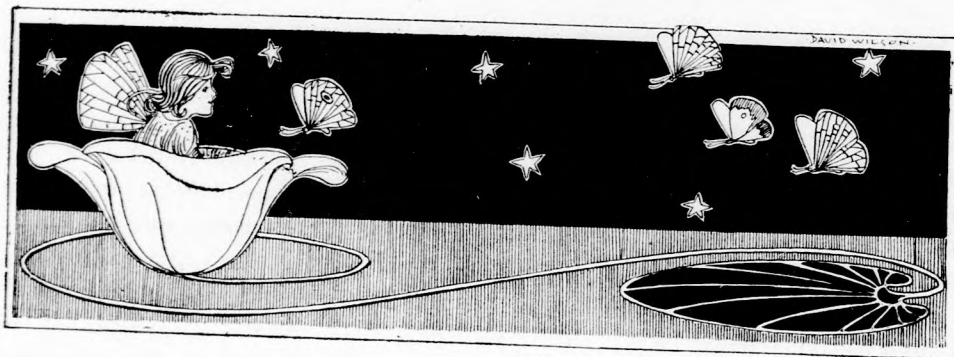
— Milyen háládatlanok is az emberek! dörmögé magában. Mennyire örültek az első hónapnak, és most mennyire ujonganak az ő legnagyobb ellenségének. De ni! . . . mi ez? A patak jege megtörik és csevegve szökkelnek habjai . . .

Tél apó föltekintett és a győzelmes Tavaszt látta maga felé lebegni nagy kísérettel. Ekkor aztán letett a harczról és átadta uralmát a mosolygó Tavasznak.

— Anyácskám! Hóvirág! Nézd milyen édes, milyen szép! . . . kiált Sáríka egy, csomó hóvirágot tartva apró kezeiben.

— Lepke, lepke! Lepkét látok, pirosat! kiáltozza Zolti, tömzsi lábacskáival futva a lepke után.

— Már van az ibolyának is bimbója, szól a komoly Márta. Itt van, megjött az aranyos kedves Tavasz!

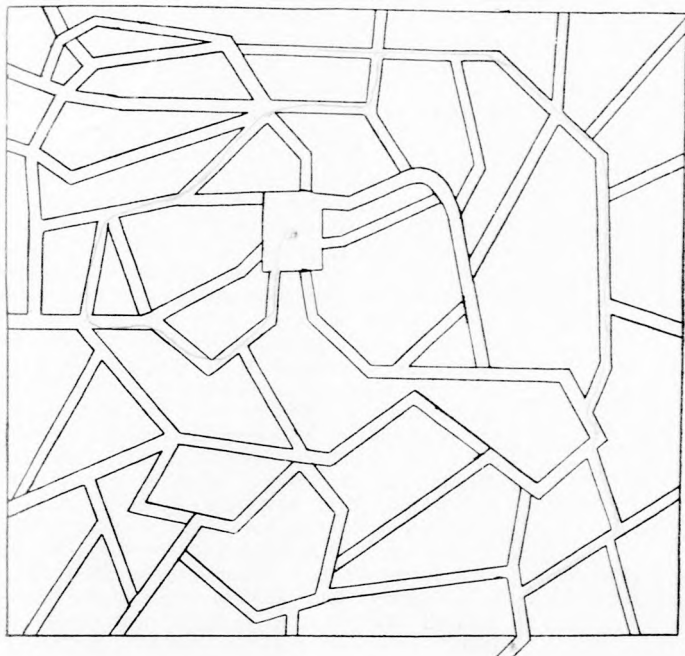
Az
eljutni a
az akada
másfelé
M
utvesztót,
vagy vas
(M
ból kivág
lapból k
veszem fi
A
ményül o

Et
tésben.

A
képrejtv

H
Gizi, Neos

UTVESZTŐ.

Az alsó szélén levő ajtón belépve, megszakítatlan uton kell eljutni a közepén levő térre. Tehát: ahol vonal zárja el az utat, ott az akadályon átugrani nem szabad, hanem vissza kell fordulni és másfelé keresni az igazi utat.

Megfejtés céljából átlátszó vékony papírosra másoljátok le az utvesztőt, ami nem nehéz feladat. A másolaton aztán kipontozással vagy vastag vonallal jelöljétek meg a megtalált helyes utat.

(Mint szabályt most is megemlítem, hogy az ábrát a »Kis Lap«-ból kivágni nem szabad. Aki nem sajnálná a lapját szétmetélni és a lapból kivágott ábrán küldené a megfejtést: annak megfejtését nem veszem figyelembe.)

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Roszcson't Ferke kalandjai vizen és szárazon“.

Elmeséli *Ida néni*. Számos képpel, díszes angol vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 13-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kis-Kún-Félegyháza.

Helyesen fejtették meg: Dapsy Klementina, Jurenák Gizi, Neoschil Antal, Kövesi Jenő, Bentsik Etelka, Szűts Ilonka, Veress

Gizi és Józsi, Scheiber Etelka, Zombory Böske, Fischer Péter és Pál, Romeiser Márta és Jolán, Vámosy Loránt, Váradi László, Schiffkorn Kornélka, Kováts Bella és Géza, Miksik Juliska, Pichler Istvánka, Kárpáti Sándor, Zolti és Béla, Lakner Margit, Schleiminger Pista, Szeles Adélka, Gonda Margitka, Máder Hedvig és Emma, Melczer Erzsébet, Helle Pista, Deutsch József, Kontúr Noémi, Vidor Ilonka, Zakariás Sándor és Pista, Csetényi Erzsike, Pékár Ilona, Schödl Ervin, Koller Sárka, Kazy Péter, Spányi Margit, Jákó Margit és Miczike, Rozsnyay Sárka és Lilike, Weizskopf Aranka, Elza és Lenke, Halmai Boriska, Szántó Olga és Ernő, Veress Jenő, Nékám Ervin, Lovassy Ella, Forster Jolán, Pap Lilike, Láng Miklós, Furman Lilike, Győry Sárkoly, Berényi Erzsike és Margit, Löwensóhn Imre, Girardi Gyöngyike, Stern Jolán és Birike, Térfy Marianna, Bayer Anti, Hajnik Miklós, Gyika Alice és Marianne, Szigethy Tibor, Morvay Nausikaa (Magad irj! F. b.), Bárdossy Margitka és Laczika, Thaly Florence, Kiss Margit, ifj. Juresek Viktorka, Soós Jenő, Somogyi Margit, Seyler Károly és Lajos, Kain Annuska és Pista, Boros Margit, Badics Gizella, Lengyel Margit és Kálmán, Robitsek Magda, Frank Janka, Szent-Iványi Ella és Mária, Háy Irén és Juliska, Veress Gizike és Józsi, Graeff Paula és Márta, Kendi Mariska, Pfeifer Mariska és Leonie, Lipsitz Ernő, Szkéely Margit, Schön Ilona (részben), Aninger László, Vladár Erzsi, Neumann Lily, Herrmann Imre, Létmányi Lilike és Laczika, Kovács Pista, Kummerer Paula, Husz Miczike, Münnich Aladár, Rombay Lili, Hevesy Bella (részben), Geszner Olga, Telegdy György, Kazy Livia, Haksch Mariska, Radó István, Batta Gyula, Lehoczky Agáta és Tibor, Büben Aladár, Gáspár Géza, Herczeg

Ilona, Preisach Frida, Vész Andrea, Zombory Margit, Emma és Béla, Kossaczky Gyula, Andriška Idus, Urbán Elly (Eddig már, remélem, talpra álltál betegségedből. *F. b.*). Neumann Eliz, Zaicz Guszti, Péterfy Ilona, Hollós László, Follinus Kornél, Komlós Andor és Tibor, Ljubibratich Lolika, Wurm Betty, Schönstein Mariska, Benkó Micza és Iván.

A következők csak részben fejtették meg: Sinkovits Clarissa, Sier Frigyes.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Spányi Margit, Vácson*, kinek a jutalom-könyvet (*»Leánytörténetek«*, elbeszélések az ifjuság számára, írta *Halden Erzsébet*, négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LVIII. köt 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Lehoczky Agáta és Tibor, Somogyi Margit, Urbán Elly, Kovács Pista, Létmányi Lilike és Laczika.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szt. husvétli ünnepek alkalmából hozzám boldogító bőségben érkező jó kívánságaitokat szívből köszönöm és viszonzom.

*

Ybl Iduska. Én köztetek csak közvetíthetem a levelezést. De ha aztán a felhívott fél nem válaszol, azt meginteni nincsen jogomban. A kertetekről oly vonzó leírást küldtél, hogy a fele is csábító már. De hát én még ide vagyok láncsolva. — **Geyer Stefke.** Sietek tudatni, hogy ne *kénsavat* alkalmaz, ami gyilkos növény-ölő mérég, amittől bizony ki nem kelne a mag, hanem *kettős szén-savas mész* kell oda. — **Róth Józsika.** Homályos előttem, mit értesz azon, hogy verset írsz s akkor olyan lesz mint dr. K. S. költő. Csak te előbb állj talpra, ez most a legfontosabb. — **Wittenberg Juliska.** El is várlak. — **Mérai Linike és Margit.** Mikor az óra lapján a két mutató a XII-ön egymás fölött áll: ez nem csak éjfelet jelent, de jelenti a déli XII-öt is. Már most ezt a kettős XII-öt kellene a rajzban kifejezve, egymástól megkülönböztetni. Azt a sűrűséget is rácsosra lehet magyarázni. Noha nem közölhető, de elmésség mutatkozik a feladatban. A következő küldemény bizonyára már sikerülni fog. A művész-telep megtekintésére nyilván lerándulok magam is. Azt a ti várostokat különben sok év óta szeretik fölkeresni a művészek. Régebben a híres Pettenkofen sok remek festményéhez onnan szerezte a tárgyakat. A levelek papirosából fojtó illat áradt felém, pedig a *Forgó bácsi 10 parancsolatja* szerint ez is tilalmas. — **Erdődy László.** Azon a boldogtalan 8-ason megint nem bírtam eligazodni. — **Vizmathy Ber-**

tácska. A ruhácskádát felismertem, de sajna, vonásaid olyan haloványok azon a fotografián, hogy sehogy sem lehetett belőlük fogalmat szereznem, milyen is voltaképpen a te arcod. — **Gerő Zoltánka.** Május 3-a. — **Lipsitz Ernő.** Még hármat kapcsoltam hozzá, hogy kilegyen a fél tuczat. — **Fényes Ilonka.** Részben rég ismert dolgok, részben fölöttébb könnyűek, részben meg nem szabatosak a H. rejtvényei. — **U. G.** A gyűjtés e nemét (*»hó-lapda«* a neve, mert tovább-görögteben valósgos lavínává dagad) a *Kis Lap* nem gyakorolja. A 20 fillért a Gyermek-barát céljaira szántuk. — **Komlós Magda.** Annak a te, különben ügyesen előadott kis történetednek nem az a tanulsága, hogy: »ne legyetek jó barátságban a csacsikkal«, hanem inkább az, hogy: »még a békétíró csacsi is kivetkezik szelid természetéből, ha folyton ingerkedünk vele«. — **Endreffy testv.** Azért semmi díjazás sem jár. Szívesen cselekszem. — **Szt. Iványi testv.** A teljes bemutatkozást kedves tudomásul veszem. — **Krausz Jancsika.** Hozd el magaddal azt a »kis tündért«, Hajnalkát is. — **Robitsek Magda.** Kit ábrázol az a fürtös gavallér, aki a szájában jóval vastagabb szivart tart, mint amekkora az ő vézna karoeskája. — **Hirsch Olga.** Besoroztam. — **Radó István.** Helyesen van megszerkesztve, de már az első szóra, mely után a többi önkényt jön ajkainkra, legott megfejthető. — **Haksch Mariska.** Kívánságod nem sokára teljesül. — **Geszner Olgicza.** Bátran küldhetsz. Ha beválik, közlöm is. — **Láng Miklós.** Amelyeket hozzám küldenek be, már évek óta mindig egy jó és szegény tanulóknak juttatom. — **Fidler Janka.** A sajtó-hiba, mint a multkor, de különben is több ízben felpanaszoltam már: szinte kikerülhetetlen bakteriuma minden nyomtatott műnek. De vannak olyanok, melyeket az olvasó maga könnyen igazít helyre a mondat összefüggéséből. Ilyen volt az a viczás is, melyet, mint tapasztalhattad, számosan fejtettek meg. A kissé hetyke hang tehát nem volt egészen helyén. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Zombory testv. üzenik Zombory Böskének, hogy cimzők: Ó-Liszka, Zemplén vm. — Ferenczi Károly (r. k. gymn. Sz. Udvarhelyt) Vadász testv. (*»Hevesmegy. Lapok«* szerk. Gyöngyös) s Endreffy Vilma és Jenny (Felső-Szeli, Pozsony m.) a hozzájuk küldött képes lev. lapokat szívesen viszonzózzák hasonlókkal.

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermek-védő Egyesületnek: *Fiáth Pál* 1 kor., *Chorin Ilonka* 1 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.